

Pesten vasárnap november 20^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóíratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Egy jelenés a' parisi bérkocsisok csapszékében.

Bemegyek egy nedves setét boltba, melyet csak bolthajtásán levő egyetlen keskeny ablak világít-meg; udvari apród merészségével 's kevélyen tolongok keresztül a' nemes gyülekezeten, meggyujtom a' fekete lámpánál gyertyámat, az udvarló leánytól öt sou-ért (öt garas) Fricót (valami enni valót) és egy kancsú bort kérek, kihuzom kenyeremet zsebemből, és szerepemet mindenkép jól játszani törekszem. Ezen ékes Fiaker-restauratio *) már az által is nagyon vendégkecsegtető lehet, hogy a' vas kések, villák, 's kanalak réz lánczokra vannak megerősítve, nehogy ezen drága asztali szerek a' testi vágynak szokott útjára jussanak. Az említett leány mindjárt helyben szokta azokat lemosogatni, mi már magában is nagyon izletes.

Az idő éppen dél felé járt, 's e' nedves szállásba (Herberg) sok kocsis tért-be. Azoknak egyike, ki nekem a' többinél módosabbnak látszott, asztalomra tévé ostorát, bort kért, és zsebéből papirosba takart szalonnabőrt huzott-ki, az alatt pedig mindig mosolygott magában, 's belsőkép igen megelégedve látszott lenni. — „Kegyed, mint látszik, meg van elégedve!“ — mondtam neki. — „Ugy van — felel ő, kezeit dörzsölve — de azért roszabbul is mehetne a' dolog.“ — „De hiszen — mondtam — még alig van itt a' dél, 's már — —“ — „O még a' mai napon nem mosolygok; ezen dél előtt nem sok keresni való volt, de tegnap, tegnap! az volt ám a' nap! Patvar! ha ez egész esztendőben így menne, Normandiában nem sokára egy kis jószágot vehetnék magamnak!“ — „Ez csudálatos, miután kegyeteket órákig látja az ember álldogálni, míg fuvart kapnak“ —

*) A' Restauratio czimzet onnan ragadt az ebédlő, vacsoráló vendégházakra, hogy egy parisi vendégfogadás ezt iratta czégerére: „Venite ad me omnes, qui stomacho laboratis, et ego restaurabo vos.“ — Innen eredett a' Restaurateur (Restaurator) és a' Restauratio.

„Ugy van kedvesem (a' Fiakerek csapszékében hamar kész a' barátság)! de egy jó nap egy egész hetet pótol ám ki; a' tegnapi p. o. megért egy hónapot.“ — „Ugyan?“ — „Bizonyosan.“ — „Beszélje hát el kegyed! — 's tizen öt garasos palaczkborért kiáltak — kegyed, ugy látszik derék legény.“ — „Mért nem? O az élet csak tréfa e' világon, 's mi kocsisok furcsa dolgokat látunk! — egy szóval, tegnap reggel szép időben hét órakor — egészségére kegyednek!“ — „A' kegyedére!“ — Tetszik kegyednek egy darabka szallonnabőrömből?“ — „Nem, köszönöm“ — „Tegnap reggel tehát éppen faubourg de temple-i istállóból jövök, 's a' montmartre-i utzában kocsik sorába léptetek; gyeplős szürkécskémre csapok egyet, 's ez arra kirúg. Ez jó napot ígér — gondolám magamban — az abrak jól munkálódik; mert mindig jó napom szokott lenni, ha szürkécském kirúg. Valóban, alig állék helyemre, midőn egy magos ficzókó pántlikásan 's mellje bokrétaival ékesítve jön mellém, és menyegzőre rendel. Én megyek; nekem virágokat 's fehér kesztyűket adnak; nem sokára a' tanácsházhoz, onnan templomba, majd ama hires Cadranblau-hoz a' de temple-i boulevardra hajtattunk, hol a' vendégség tartatott. Egy szóval, én 18 frankot (18 ft.) kapok, 's azonkívül a' vőfél még egy papirosba takart jókora kappanczombot, és szép darab kenyeret nyom markomba. Ez jó — gondolám — már ez jól megy; 's kis bőrzacskómba dugom hátulsó kerekeimet *), 's a' poisonnière-i boulevard felé hajtatok. Ekkor egy halavány, mintegy eszezavart 's garrikjébe burkolt fiatal ember kérdez: „Kocsis, meg vagy már fogadva?“ — „Nem, uram.“ — Tehát, hamar a' boulognei erdőbe; ime tiz frank.“ — Lovaim már egy fertály mérő zabot megettek, és így, mint a' szél, repültünk a' boulognei erdő palánkjainak elejébe. Az én ifiú emberem leszáll, 's egyebet nem szóll, mint: „Jól van, elmehetsz!“ Ekkor sebesen siet az erdőbe, 's én csak hamar elvesztém őt szemeim elől. O — gondolám — itt szerelmes történet forog fenn; de mi gondom reá? 15 és 10 tesz 28-at; ez a' kezdet nem szalmából való. De alig rejtém zacskómat három mellényem alá, midőn pisztollövést hallottam, mely az erdőből hangzott. Uram Istenem! mondám, fogadni mernék, hogy szegény fiatal emberem fejét lőtte-le! Nem is csalatkoztam, mert éppen ekkor egy asszony szálla-le cabriolet-jából (két kerekű könnyű kocsi), 's felém kiált: „Kocsis, kocsis! nem hoztál ide ilyen meg ilyen - forma fiatal embert?“ — „Igen is, asszonyom, 's félek, hogy az éppen olyan meg olyan forma fiatal ember volt az, ki ki —“ „Ki mit tett? szóllj!“ — No, a' ki éppen most lőtt egyet az erdő-

*) Így nevezik a' parisi kocsisok az öt frankos darabot.

ben. De azt nem mondhatom, hogy magát-e“ — „Ah fiam, fiam! Még minden jóra fordulhatna —“ Ekkor a' szegény asszony az erdőbe fut; nagyon is igaz volt! a' fiam (mert én lettem a' fija). A' fiatal ember nem hibázta-el magát, véresen hozták elő, 's kocsimba tették; az asszonyság köny-özönbe borulva ült-fel ismét cabrioletjába; én pedig mintegy gyászszekeres aprón ügetve hajtottam a' Menard utszába, hol a' holt test levétetett. Szegényke nekem 10 frankot adott, anyja még tizet tett hozzá; valóban úgy tetszett, mint ha a' derék ifiú legatum gyanánt hagyta volna ezt számomra. 20 és 10 tehát 38-at tesz. (*Végzet köv.*)

Ősz hava falun. (*Végzet.*)

Elindultunk. Két mértföldnyire kellett mennünk, hogy ama térségre érjünk, melly hős viseletünk tanúja leendne. A' vadászatnak azonnal neki iramlottunk. A' nap legégetőbb sugaraival lövelt ránk. Egész hajtás közben (pedig ez egész délig tartott) még pacsirta sem került előmbe, 's egy lövést sem tettem volt. Ez boszantott. A' körülem tett lövések még inkább haragitottak. Végre a' reggeli vigasztalt. Mult estve kárommal tudtam volt meg, hogy Mezőfalván várakozni kell az ebédre; azért úgy ettem, mintha tiz vadat is lőttem volna.

4.

Reggeli után szó volt, hogy most a' kutyákkal hajtattunk. Nyulat menénk nyomozni a' borjúrétet kerítő erdőkben. Neki estek az ebek; a' nyúl pedig olly messzire csalta őket, hogy mi alig hallván ugatásukat, hittem, hogy a' nyúl már nem is fog hajtásunkba térni. Félre tettem hát puskámat; kihuztam zsebemből Virgiliusomat, és olvasás közben lassanként, eltávoztam a' fától, melly mellé helyeztettek. Elmerülve 's élénken megilletődve Orfeusz viszontagságaitól, egészen elfelejtém vadászatunkat; midőn ismételt „hajhó“ kiabálások andalgásomból felébresztének. Mint valamelly álomból felserkenve puskámhoz akarék kapni; de észre vettem, hogy hús lépésnyire volt tőlem. Társaimnak leverő szemrehányásai még nevelék saját boszankodásomat azon, hogy elmulasztám e' szép alkalmat.

Viszajövet Köleshegyiné panaszkodék a' férjfiak csekély nyájasságuk ellen. — „Egész nap vadásznak — mondá — estve labdályoznak, hálé nem feküsznek, 's az asszonyokkal mit sem gondolnak.“ — Erre én felhevülvén, egyszersmind nyereségemet találván benne, kijelentém, hogy ezen túl velek fogok maradni, és nem kívánczom többé az urakkal vadászni.

E' napon, hogy a' terem vonzóbb legyen, mint a' multakon, Köleshegyiné czélirányosnak gondolta, hogy tánczmulatságot rendeljen. Szándéka eleintén nem nyugtalanított, mert hittem, hogy csak valamely kis bálról beszél, melyben mire sem kénytelen az ember, mint szokták falun, hol ilyenkor a' cseléd nőszemélyek is bebocsáttatnak. De korán sem lön így! Udvarilag volt rendelve az egész nagy társaság; sok vendég volt hivatalos. Nem sokára a' terembe érkeztek az asszonyságok felczifrázva, mintha valamely új daljátéknak előszeri előadására jelennének-meg a' színházba. A' bál azonnal kezdődött.

Éjfélkor éppen vissza akarék vonulni, midőn a' házi asszony megkért, tánczolniék igen jó szívű két kisasszonynyal, kiknek különös magos alakjuk egész estve még egy tánczost sem szerezhete. Mind ezen asszonyságok délelőtti órájokat himzéssel vagy ujan a' városból hozott ékitvényeik próbálásával tölték vala. Fáradhatlanok voltak a' tánczban. Eszökbe sem jutott, mikép fáradtunk-el a' mérhetlen borjúrén. A' falusi és angol táncz után olly táncz nemek jutottak sorra, melyekben minden korúnak lehet részt venni, és melyek lábra kisztetnek fiatal személyen kívül olly asszonyokat is, kikben az illendőség érzeménye mérséklé ugyan, de el nem fojtá a' tánczvágyot. Egymást érte ekkor a' süvegtáncz, vánkostáncz, lapoczkatáncz, gombostütáncz, farkastáncz, és palotástáncz. — Én elbágyadtan alig bírván lábaimat le nem fekhettem négy óra előtt.

Másnap reggel az urak, annál fogva, mit tegnap mondtam vala, vadászni mentek nálam nélkül. Most már — gondolám — békében töltendém nappalomat, 's feltettem, hogy reggeli után felmegyek szobámba, hol néhány fontos levelet irjak. De mintha úgy volt volna végezve, azon szabadság, melyet Mezőfalvára jöttem keresni, szüntelen futott előttem.

Lejövén az ebédlőbe, egyik inassal találkoztam, ki által nekem Köleshegyiné izente, mennék a' szigetre, mivel az asszonyságok és Sziklasi ur ott fognak reggelizni, és hogy reám hagyták, vigyem őket által a' tónak innenső partjáról. — Láttam már, hogy ma ismét le kell mondanom levelezésemről. Elmentem tehát gondolván, hogy ott találandom az egész szép sereget, melyet vezérlésemre biztak. De csuda volna, ha tiz dáma egyszerre készen lenne a' meghatározott órán. Egyébiránt a' pongyola több gondba is kerül, mintsem hinnők. A' legfürgébbeket azzal jutalmaztam, hogy mindjárt átvivém őket a' ladikon. De a' többiek úgy váratták magukat, 's olly annyira nem egyeztek-meg az áthajókázás ideje felől, hogy a' ladik, melynek egyszersmind kormányosa 's egyetlen evezője valék, hat-szor ment ide 's tova. De ne higgye senki, hogy ezen átmenetel,

melly fárasztóbb mint veszélyes, több erőt kívánt mint ügyességet: ékes szóllás is kellett hozzá, mert le kellett csendesítnem is mind ezen félénk hajókázókat. E' gyakorlat nem igen engede kinyugodnom tegnapi fáradságomból.

5.

Reggeli közben tudomra adák ezen átköltözésnek okát. Hajh! e' bájló bizodalom reám nézve uj viszontagságnak forrása lön. Az asszonyságok titkolódzva kivallák, hogy arról van szó, hogy holnap komédiázzunk; a' darabok már ki volnának választva; a' szerepek megtanulva; a' terem készen; 's hogy én reám számot tartanak ezen nagy terv kivitelében. Reszketve kérdém, mellyek volnának a' darabok. — „Csalódások — és — Kérők“ felele Köleshegyiné. Megmutatjuk azon uraknak, hogy nélkülök is lehetünk. Önnek hát Mokány szerepét kell játszani a' Csalódásokban; Sziklási ur magára vállalta már az öreg terv-koholó szerepét.“ — Én vonakodva mondtam, hogy kevés időm maradna a' szerep megtanulására. — „Jaj! hisz' az nem olly nagy. Három óra elég annak.“ — Engednem kellett, másként engem okoztak volna a' darabnak el nem sülése végett.

Sziklási ur a' színésztársaság fő igazgatója, kinek minden dolog felől ősatyai ismeretei voltak, hosszasan előszámolgatá mind azon darabokat, mellyekben ő játszott vala, és azon tárgyakat, mellyekre figyelniünk kellene a' készülő előadásban.

Bár nem voltak is darabjainkhoz szüses lelkezeti (characteristici) öltözetek, az asszonyságok nem kevéssé foglalatostkodtak ruházataikkal. Meghatározottatott, hogy azonnal beküldenek valakit Pestre, ki Rozmanithot és Hladiknét szavukra emlékeztesse. — „Kivált — mondá Sziklási — el ne felejtsek Budán tudakozni Megyeri színját szónál, millyen szokott ruhájának színe lenni, midőn a' tervkoholót játsza, és hogy a' Kérőkben veres vagy kék-e az ifjú huszártisztnek formaruhája. Mindenek felől értesítette elment kiki szerepének megfontolására. — Mig oda valánk, Pestről érkezett volt egy nagy esonó uj könyv. Mohón kaptak szépeink a' románokon, és Köleshegyiné engemet tartóztatott, hogy olvasnék valamit azokból előttek ezen estve; egyszersmind biztatott, hogy elég időm lesz holnap reggel szerepem tanulására. A' végzet így akará; engednem 's még egyszer sorsnak kellett ajánlanom leveleimet.

Alig értem-be időmmel más nap dél előtt, hogy szerepemet csak nagyjában is meggondoljam. Aztán mindennel félbe kellett hagynom, csak hogy készen legyek a' fő próbára, melly délután három órára rendeltetett. Sziklási ur emlékezvén nem tudom milly darab előadásáról B. herczeg házában, minden esetre azért is, hogy innepélyesebbé tegye előadásunkat, már a' főpróbától fogva, két erdészt állita

formaruhában a' szinterem két oldalára. — Várakozásom ellen a' szinjáték meglehetősen sült-el; becsületesen tartók-fenn ama dicsőséget, melyben mindig részesülnek a' társaságos színészek. A' férfiak kevéssé megütköztek a' darabok választásán, 's érzékenykedtek ama szemrehányáson, mely nekik annyi bájjal tétetett. Mindnyáján esedeztek, hogy őket is vennők-fel ezentul a' színészek sorába. — Én végre meglepetvén a' mindenféle új tervtől, melyek ez ügyben készültek 's a' szindarabok tetemes számától, melyeknek előadatását elhatározzák, kivált megijedvén akaratlanul nyert jó színészi híremben, eltökéltem magamat felhagyni a' falusi élet édes békéjével, 's kifogásul vevén egy elmulaszthatlan ügyet, lovakat rendelék más nap reggeli öt órára, és szerencsésen el is indultam, mi előtt még valaki felébredt volna.

B — y.

K Ü L Ö N F É L E.

A' szakálról nevezetes tudósítás. Báró Alibert nem sokára elvégzendő a' parisi Sz. Lajos-kórházban a' bőr-betegségekről szóló leczkéit. Az utósó ülések egyikében egy igen nevezetes értekezést adott elő, melyben az ifjak által divatba hozott nagy szakálok ellen több alapos észrevételek közöltettek. Ezen tudós tanító hallgatóit egy nevezetes betegségre figyelmezteté, melynek neve mentagro (varus mentagra), 's különösen az áll bőrén szokott eredni. Már a' Romaiak ismerték vala azt. Plinius undorodással említi, hogy az ő idejében, mint új betegség, a' férfiak állán iszonyodást gerjesztő módon terjedt-el, 's ámbár életveszélyes nem volt, még is mindenki kevesebbé félt a' haláltul, mint ezen nyaválátul. — Ez időben az orvosok legnagyobb zavarodásban voltak, 's a' betegek kénytelenségből a' híres alexandriai iskolában kerestek segédelmet. — Alibert igen alaposan értekezik ezen bőrküütes okáról, 's azt jegyzi-meg, hogy hajdan leginkább azon szerzetesek kolostorában mutatkozóék, kik törvényeik szerint borzas szakált viselének. A' szakálok harmadik Henrik idejében igen kedvezők voltak ezen betegség számának sokasítására, mely azonnal megritkult, mihelyt negyedik Henrik kormányja alatt a' férjfviseletnek ezen részével törvényes 's igen czélirányos változások tétettek. Ez alkalommal Alibert professor dicsérettel emlité azon törvényeket, melyek szerint a' franczia katonáknak csupán bajuszt és barkót szabad viselniük; a' szakálhordozás pedig tökéletesen el van tiltva. — Ezen előadást nemcsak az ifjú hallgatók hanem a' nagy számmal egybegyűlt idegen orvosok is különös tetszéssel fogadták, 's megtapsolták.

Nevezetes bikaharcz. Nem régen Lissabonban egy nevezetes bikaharcz mulattatá az ottani lakosokat. Az arena, mely körül az ülések elrendelve valának, 200 lábnyi hosszú volt átmérőjében. Egyik végén a' királyi páholy, másikán pedig azon ajtó állott, melyen a' bikák beeresztettek. Mintegy 3000 néző gyűlt össze, 's a' jövedelem 7.500 frankra becsültetett. De a' kiadások is nagy pénzmennyiségre haladtak; a' főlovag 500 frankot, ennek lovásza 75-öt, a' nyolcz Kapinhas közül mindegyik 125-öt kapott. A' nyolcz leölt bikának ára 1250 frank volt, ide nem számolva azon kiadásokat, melyek ezen előadással egybe valának kapcsolva.

A' marseille-i dal eredete. Ezen francia nemzeti dal szerzőjének halála alkalmával következő tudósítást közlenek a' francia hírlapok annak eredetéről. — Rouget de l'Isle ur éppen Strassburgban vala akkor, midőn számos önkénytesek onnan a' hadsereghez költözének. A' bíró 's városbeli nagy számú lakosok ezen első csapatot néhány órányira szándékoztak kísélni azon kívánsággal, hogy utközben a' város hangásza indulót (marsot) játszanak. Mivel azonban a' régi indulók 's énekek a' körülményekhez alkalmazva nem voltak, a' fiatal de l'Isle ajánlá magát egy czélirányos marsnak szerzésére. Másnap reggelre csakugyan készen is volt a' költemény a' hozzá szükséges hangászattal együtt. Nagy számú önkénytesek 's kísérok azonnal betanulták ezen jeles szerzeményt, 's utközben nagy lelkesedéssel hangoztaták. A' városban levő 's ennek környékében fekvő ezredek szüntelen ezen marsot játszák, 's az ország távolabbi tartományaival is megismertették. Nemzeti dallá pedig 1792. esztendei augusztus 10-dik napján lön, midőn t. i. azt a' marseillei önkénytes csapat éneklé legelőször.

Lábujak különös ügyessége. Orosz országban Solimskamski kerületben gróf Stroganoff jószágán lakik egy 28 esztendőös paraszt, kinek jobb vállán csupán a' lapoczká 's kulcs-csont látható; bal vállán pedig mintegy kilencz hüvelknyi tompa kinövés van egy diónyi nagyságú 's annak hegyén álló bibircsóval. Ezen hiányokat kivevén, testének egyéb részei tökéletes épességben vannak, egészsége állandó, és sorsa ellen panaszokra fakadni soha sem szokott. Fogai, törpe karja, 's lábújjai segítségével minden paraszt munkát elvégez, 's még bocskort is képes maga számára készíteni. Falujában mint ügyes és szorgalmas embert mindenki becsüli, házában és szántóföldjén a' legnagyobb rend uralkodik. Termesztményei nemcsak ön szükségei pótlására elégségesek, hanem még anyja 's egy 10 éves árva fiúnak táplálására is szolgálnak. Lovait kocsija vagy a' szán elébe maga fogja-be, 's maga hajtja és igazgatja őket, ha szükséges, az ostorral is. Ha inni akar, jobb lába ujai közé vesz egy kanalat, 's azt tompa karja segítségével szájába igazgatja.

Nevezetes lelkijelenlét. Angol hírlapokban következő eset leírása olvasható. Arnold ur nyugalmazott hajós kapitán egy elkülönöztött magányos házban lakik az aberdene-i országot mellett. Nem régiben mély álmából felriadván 's figyelemmel halgatódzván, észrevette, hogy valamely idegen ember hálószobájába ablakán törekszik magának bemenetelt szerezni. Arnold ur egyedül vala 's minden fegyver nélkül: de lelki jelenlétét nem veszté el. Egy korsó szeltes-gyógyvizet kapván-fel 's dugaszát hüvelkével erősen nyomván azt néhányszor jól megrázta, 's az ablakhoz közel menvén arra várt, míg a' hivatlan vendég fejét a' nyíláson bedugta volt. Erre a' dugaszt annak fejéhez sujtotta, 's a' tolvaj a' hangos pattanást puskalövésnek gyanítván, ijedtében vissza rogyott az utszára, 's kegyelemért esedezett. Arnold ur miután meggyőződött volna, hogy a' rablónak czinkostársai nincsenek, az ablakon maga is kiugrott, 's nyúl szívű ellenfelét kötözve kíséré a' szomszéd falu bírójához.

Álholtnak felelevenülése. — Mult augusztus tizedikén alsó Charente francia országi kerületben fekvő Saintes nevű helységben következő nevezetes történet adta elő magát. Egy nyugalmazott alezredes igen mély álomba esvén holtnak tartatott, 's mint jeles érdemű katona pompás kísérettel temetőbe vitetett. Midőn sirba bocsájtották, a' nemzeti őrség egyik csapatja háromszori lövéssel tisztelé öröklétbe költözött egykori bajtársát. Erre a' tetszolt, hihetőleg a' durranás által, felriasztatva segedelemért kiáltozott, 's a'

rémült emberek sirját körülvevén, abból őt kiemelték, mire a' feltámadt katopatiszt mindnyájok örömére, karöltve tért vissza barátjai társaságában 's a' nemzeti őrségtől kísérve földfeletti lakházába.

Londoni vajmennyiség. Londonnak, melynek népessége 1801-től — tehát 35 év alatt — csaknem egy millióval szaporodott, jelenleg nem sokkal kevesebb lakója van, mint 2 millió; mindegyik lakosra hetenként $\frac{1}{2}$ font vajat számítva (a' mi bizonyára nem sok, mivel az Angolok vastagon kenik-fel) minden héten egy millió font vajnak kell a' piacra hozatnia, mi, fontját csak 4 garasba számítva, hetenként 166.666 tallért tesz. London valóban mintegy 60 millió font vajat emészt-föl évenként, 's ezen vajmennyiséghez csaknem 400.000 teher szükséges, föltevéen, hogy mindegyik 160 fontot adjon.

EM L É K M O N D Á S.

V i l á g i e g y v e l e g.

Nincs itt tiszta öröm bánat nélkül,

A' jó rosszal van összefonva.

Itt a' gazdag nyomva van szükségűtől,

'S a' dicsőség fátyolba vonva.

BERZSENYI.

Háladatlan ember a' legrútabb szörny a' teremtetett állatok közt.

KISFALUDY SÁNDOR után K. H. K. J.

Gonosztettek vannak olyanok, melyek a' szívet felháborítják, embergyűlölest nemzenek, 's az emberrel született szelidséget kegyetlenségre változtatják.

KOTZEBUE után S. Karolina.

Különbség. Az üto óra időre emlékeztet: a' nőnek nyájas beszédje felejteti azt.

Becsületes ember hasonló a' tömjénhez, mely másoknak jó illattal szolgálván magát emészt.

Régi közmondás. Békesség idején az atyákat fijaik temetik: háborúban fiaikat az atyák.

Munkácsi GAIDLER Pál.

Kérdőrejtvény.

1) Mellyik fának van többnyire az esztendő minden szakában gyümölcse?

Cs. Sz—k.

2) Mellyek azon testvérek, kik egy ágyban tizenketten vannak, de egyikök sincs az ágy szélén?

3) Mellyek azon testvérek, kik négyen levén bár mikép üzik magukat, egymást soha sem érik-el?

4) Mellyik azon egész, mely rövid ugyan, de ha rövidebb lesz, hosszabbá válik?

K. H. K. J.

Előbbi rejtvény: csép, ép, szép 's a' t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.